Nr. 8. Mielec, dnia 15 lipca 1930 r. Rok X.

Orędownik

Starostwa i Wydziału Rady powiatowej w Mielcu.

Wychodzi 1 i 15 każdego miesiąca.
Prenumerata roczna urzędowa 6 Zł.
„ „ prywatna 7 Zł.

ODPIS.

Rozporządzenie porządkowe Wojewody Krakowskiego z dnia 4. lipca 1930 r. o zapobieganiu pożarom na terenie gmin wiejskich.

I. Zapobieganie pożarom.

§ 1.

Zabrania się:

a). przenoszenia ognia odkrytego w obrębie budynków mieszkalnych i gospodarskich oraz wyrzucania gorącego popiołu na miejsca otwarte, niezabezpieczone odpowiednio,—

b). palenie tytoniu w stodołach, gumnach, stajniach, oborach, chlewach, na strychach i poddaszach oraz warsztatach, obrabiających drzewo, składach materjałów łatwopalnych, garażach i t. p.—

c). używanie w pomieszczeniach w punkcie b). wymienionych światła o płomieniu odkrytym za wyjątkiem specjalnych, osłoniętych ze wszystkich stron latarni gospodarskich, uniemożliwiających styczność płomienia z materjałami palnemi.—

d). młócenia lokomobilą parową, niezaopatrzoną w iskrochron lub odpowiedni ochraniacz, w obrębie budynków, krytych materjałami łatwopalnemi.—

e). strzelanie w obrębie budynków z ładunków zawierających palne przybytki.—

f). pozostawianie dzieci w budynkach przy rozpalonych ogniskach bez dozoru osób odpowiedzialnych, względnie w okolicznościach, umożliwiającym dzieciom wzniecenia ognia, zabawę zapałkami, zapalniczkami i t. p.—

g). używania nafty, benzyny i innych łatwopalnych do rozpalania ognia w paleniskach pieców i kuchni.

h). gromadzenia w miejscach wykonywania robót stolarskich, kołodziejskich i t. p. wiórów i trocin ponad produkcję dzienną.—

i) suszenie przędzy, lnu i konopi na piecach lub w pobliżu tychże—

k). urządzania ołtarzy w czasie procesji Bożego Ciała w pobliży łatwopalnych budynków t. j. krytych materjałem łatwopalnym w szczególności słoma.—

l). przechowywanie łatwopalnych materjałów, jak drzewo, węgiel, siano, słoma, meble i t. p. na strychach domów mieszkalnych.—

§. 2.

Palenie ognisk, spalanie śmieci, odpadków oraz wypalanie beczek w obrębie zabudowań lub w sąsiedztwie stogów, i stert jest bezwzględnie wzbronione. Powyższe czynności dozwolone są nie bliżej niż w odległości 100 metrów od budynków lub stert, zaś wypalanie sitowia, łąk i t. p. tylko po uprzedniem zawiadomieniu władzy gminnej lub posterunku policji, albo najbliższej straży pożarnej i winno odbywać się zawsze w warunkach uniemożliwiających przeniesienia się ognia na zabudowania lub lasy—

O ile chodzi o rozgrzewanie dziekciu, smoły, asfaltu to czynności te mogą być uskuteczniane w odległości co najmniej 6 metrów od zabudowań i łatwozapalnych przedmiotów.—Podczas tych czynności kocioł winien być nakryty pokrywą, a obok winna być przygotowana dostateczna ilość piasku dla zasypania w razie potrzeby płomienia.

§. 3.

Rozpalanie ognisk w lasach w odległości 100 metrów od lasów w czasie od 1 kwietnia do 1 listopada jest wzbronione—Wyjątek stanowią ogniska, konieczne dla ugotowania strawy dla osób pracujących w lasach—Ogniska te można rozpalać przy zachowaniu następujących ostrożności:

a). przed rozpalaniem ogniska winna być zgrabiona ściółka w promieniu 1 metra od ogniska.—

b). ogniska należy nieustannie pilnować.—

c). przed opuszczeniem ogniska należy je zagasić i zasypać ziemią.

Palenie kory, gałęzi i odpadków, pozostałych po wyrębie i obróbce drzewa, dozwolone jest tylko pod nadzorem administracji leśnej z zachowaniem warunków, przewidzianych w §. 2 dla wypalania łąk,

Palenie tytoniu w lasach przez osoby niezatrudnione w nim jest w czasie od 1 kwietnia do 1 listopada wzbronione.—

§. 4.

Palenie ogni sztucznych, puszczanie rakiet, fajerwerków w pobliżu osiedli wiejskich dozwolone jest za uprzedniem zezwoleniem zarządu gminy i w każdym razie bliżej niż w odległości 200 metrów od najbliższych budynków, stert, lasów, zagajników i t. p.

W miastach i osadach powyższe czynności mogą być uskuteczniane za zezwoleniem zarządu gminy w warunkach uzależnionych od okoliczności miejscowych.—

II. Obowiązki ludności ze względu na niebezpieczeństwo pożaru.

§ 5.

Każda osoba wrazie zauważenia pożaru lub po-

wzięcia wiadomości o wybuchu pożaru obowiązana jest natychmiast zaalarmować o tem mieszkańców odnośnego osiedla lub zawiadomić o tem najbliższą władzę gminną (wójta), posterunek policji państw., albo straż pożarną.—Do celów alarmu należy użyć najbliższych będących do rozporządzenia urządzeń alarmowych.

§. 6.

Jeżeli chociażby jedno z zabudowań nieruchomości pokryte jest materjałem łatwopalnym, właściciel jej obowiązany jest posiadać stale po jednem wiadrze, siekierze, łopacie, tłumnicy oraz beczkę napełnioną wodą, o ile w pobliżu budynków tj. w odległości co najwyżej 30 m. niema innego zbiornika wody (rzeka, staw, sadzawka lub inny sztuczny zbiornik).— Beczkę można opróżnić z wody dopiero z nastaniem mrozów.

Przedmioty te winny być przeznaczone wyłącznie do celów przeciwpożarowych i znajdować się stale w miejscach dla każdego łatwo dostępnych —

Niezależnie od rodzaju pokrycia dachów właściciele każdych 10 sąsiadujących z sobą budynków mieszkalnych, oznaczonych w poszczególnych osiedlach przez władzę gminną, obowiązani są utrzymywać stale w miejscach dostępnych cztery bosaki, cztery wiadra, jeden topór i jedną trąbkę (bekadło), przeznaczone wyłącznie do celów przeciwpożarowych.—

W miejscowościach, w których istnieje należycie zorganizowana straż ogniowa, może wojewódzka władza administracji ogólnej na wniosek właściwego zarządu gminnego zwolnić mieszkańców od obowiązku, przewidzianego w ustępie poprzednim.

§. 7.

W warsztatach, w których się obrabia łatwozapalne materjały (stolarskich) kołodziejskich, stelmachowskich, tokarskich, bednarskich, powroźniczych, przędzalnianych, tkackich i t. p., winny się znajdować stale kadzie z wodą oraz 2 wiadra ewent. gaśnice.—

§. 8.

Sprawę czasowego użycia wód publicznych i prywatnych w wypadku pożaru reguluje art. 130 ustawy wodnej z dnia 19 września 1925 r. (Dz. U. R P. z r. 1928 Nr. 62 poz. 574).—

§. 9,

Na wezwanie właściwych władz (§. 13), każdy mieszkaniec osiedli w promieniu 15 km. od miejsca pożaru posiadający konie, wozy lub samochód (y), obowiązany jest w razie alarmu, dostarczyć konie wraz z uprzężą, a w razie potrzeby z wozem, względnie samochód z obsługą na miejsce wskazane.— Konie i samochody ciężarowe mają być użyte do przewiezienia strażaków, sikawek, beczek i innych narzędzi pożarnych, oraz dla wożenia wody na miejsce pożaru, samochody zaś osobowe jedynie do przewożenia poparzonych i rannych.—

Obowiązkowi powyższemu nie podlegają konie i samochody, których właściciele z mocy innych przepisów zwolnieni są od świadczeń.

Pozatem każdy mieszkaniec na żądanie właściwych władz lub organów obowiązany jest:

a) dostarczyć wszelki sprzęt ratunkowy, stanowiący jego własność, a więc beczki, wiadra, drabiny, bosaki, łopaty, siekiery, tłumnice i t. p.—

b) zezwolić na przejście lub przejazd przez jego terytorjum strażakom, spieszącym do pożaru.—

c) przyjąć na przechowanie mienie pogorzelców, części ubrania i ekwipunku strażackiego, złożone u niego przez władze gminne, policję lub straż pożarną.

§. 10

Wszyscy mieszkańcy, a w pierwszej linji bezpośredni sąsiedzi objętej pożarem nieruchomości obowiązani są na wezwanie właściwych władz lub organów wziąść udział osobiście pod kierownictwem osób uprawnionych do prowadzenia akcji ratunkowej w gaszeniu pożaru przez:

a) dostarczanie i podawanie wody w naczyniach,

b) pracę przy sikawkach i innych narzędziach strażackich.

c) usuwanie przedmiotów zagrożonych przez ogień.—

Przed ugaszeniem pożaru, nikt przy nim zatrudniony nie może się oddalać bez zezwolenia kierownika akcji obronnej.

Od wyszczególnionych w niniejszym paragrafie obowiązków zwolnione są osoby chore dotknięte ułomnością fizyczną, kobiety, starcy i dzieci do lat 16, oraz pełniący w danej chwili obowiązki służbowe urzędnicy państwowi i komunalni, oraz osoby duchowne.

§. 11,

W wypadku pożaru lasu wszyscy okoliczni mieszkańcy wolni od pracy mają stawić się na wezwanie właściwych władz lub organów na miejsce pożaru. Wezwani do gaszenia pożaru lasu winni stawić się z siekierami, łopatami, motykami i innemi narzędziami, potrzebnemi do gaszenia pożaru.

Jeżeli pożar lasu trwa dłużej niż połowę doby, powiatowe władzy administracji ogólnej mają prawo wyznaczyć zmiany grup ratowniczych z pośród mieszkańców gmin okolicznych, położonych w promieniu do 15 kilometrów,—

III. Organizacja akcji ratowniczej

§. 12.

Stróże nocni winni być zaopatrzeni w trąbki (bekadła) i zwracać baczną uwagę na powstające pożary, alarmując o tem niezwłocznie.—

W każdej wsi przed domem wójta (urzędem gminnym) winien się znajdować dzwon lub inny przyrząd alarmowy.—Przepis ten nie obowiązuje o ile w danej miejscowości znajduje się straż pożarna, posiadająca przyrządy alarmowe,

Przyrządy alarmowe można używać jedynie w wypadku pożaru lub na skutek alarmu zarządzonego przez właściwe władze, lub organa względnie przez naczelnika lub instruktora straży pożarnej.

Osoby, instytucje. posiadające syreny fabryczne, telefony, dzwony i tp. obowiązane są na żądanie osób powołanych omóżliwić dokonanie alarmu za pomocą tych przyrządów,

§. 13.

Właściwemi władzami i organami, powołanemi do wydawania zarządzeń przewidzianych w niniejszem rozporządz. są władze gminne (wójt) a w razie ich nieobecności komendant miejscowego oddziału policji państw. wzgl. w jego zastępstwie każdy inny funkcjonarjusz P. P.

Kierownictwo akcją ratowniczą należy do wymienionych w ustępie poprzednim władz i organów do czasu przybycia na miejsce pożaru straży pożarnej, której naczelnik obejmuje następnie kierownictwo.—

Wszystkie osoby, biorące udział w akcji obronnej pogorzelcy i mieszkańcy domów zagrożonych winni się bezwarunkowo podporządkować zarządzeniom kierownika akcji ratowniczej, zmierzającym do opanowania i niedopuszczenia ognia do innych zabudowań.

§. 14.

Władze gminne dokonywują przynajmniej raz na rok, a zwłaszcza w porze letniej, wraz z przedstawicielem miejscowej straży pożarnej przeglądu wszystkich narzędzi i urządzeń, przewidzianych w niniejszem rozporządzeniu, oraz sprawdzają jak najczęściej, czy ludność przestrzega zawartych w niem przepisów.

Każdy mieszkaniec osiedla obowiązany jest umożliwić przaprowadzenie kontroli przeciwpożarowej w obrębie swej posiadłości.

Wyżej wymienione władze ustalą corocznie kolejność dostarczania zaprzęgów i samochodów w obrębie każdej miejscowości, aby o ile możności unikać dorywczej rekwizycji.—Również winno być ustalone z góry dopuszczalne obciążenie ładunkowe na każdą parę koni i na każdy samochód na wypadek pożaru, z uwzględnieniem miejscowych warunków drogowych.

IV. Przepisy końcowe.

§ 15.

Przekroczenie przepisów niniejszego rozporządzenia podlega karze grzywny do 500 złotych lub karze aresztu do dni 14, albo obu tym karom łącznie.

Odpowiedzialność za przekroczenie przepisów niniejszego rozporządzenia przez niepełnoletnich lub bezwłasnowolnych ciąży na rodzicach lub osobach sprawujących opiekę, w wypadkach stwierdzenia braku dozoru z ich strony.

§. 16

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 5 lipca 1930 r.

Wojewoda: Dr. Kwaśniewski w. r.

L. VII-31/30 Mielec, dnia 8/7 1930.

Do wszystkich Zwierzchności gminnych w powiecie.

Wskutek reskryptu Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie z dnia 4 lipca 1930 r. L. Sam. XVI-26/30 podaję do wiadomości rozporządzenie porządkowe Pana Wojewody w Krakowie z dnia 4 lipca 1930 o zapobieganiu pożarom na terenie gmin wiejskich z poleceniem ścisłego przestrzegania postanowień zawartych w tem rozporządzeniu.

L. XXXV-822/30 Mielec, dnia 11 lipca 1930.

W najbliższem czasie ukaże się wydawnictwo pt „Polskie Ustawodawstwo Wojskowe".—

Wydawnictwo to pierwsza tego rodzaju praca w Polsce—jest niewątpliwie nader potrzebne dla użytku władz administracyjnych tak państwowych jak samorządowych, przez podanie bowiem aktualnych tekstów wszystkich obowiązujących ustaw, dekretów, rozporządzeń i tp. w zakresie prawa wojskowego ułatwi w wysokim stopniu urzędowanie powyższych władz i ich współpracę z władzami wojskowemi.

Dzieło to ukaże się w 2 tomach w cenie po 20 zł. za 1 tom czyli za oba tomy 40 zł.

Urzędnicy państwowi i samorządowi zamawiający wydawnictwo już obecnie, nabywać mogą „Polskie Ustawodawstwo wojskowe" w przedpłacie na raty miesięcznie od 5 zł.

Zalecam nabycie tego dzieła w szczególności przez Zarządy gmin wiejskich i miejskich, oraz organa Policji Państw.

Adres wydawnictwa „Polskie Ustawodawstwo Wojskowe" Departament Sprawiedliwości M. S. Wojskow. Pokój Nr. 314 Warszawa ul. Nowowiejska.

Konto czekowe PKO. Nr. 22100.

L. XXXV-766/30 Mielec, dnia 8/7 1930.

Przy przenoszeniu funkcjonarjuszy poczt i telegrafów do innego miejsca służbowego oraz polskich kolei państw. zdarzają się wypadki, że urzędy gminne traktują takie przeniesienie danego funkcjonarjusza jako tymczasowe i przy uskutecznianiu meldunku wojskowego zgłaszają do PKU zmianę miejsca zamieszkania danej osoby na czasowy pobyt, mimo. że przeniesienie nastąpiło na opróżnione stanowisko etatowe i że ten funkcjonarjusz w nowej miejscowości nie tylko pełni służbę, ale i stale mieszka.

Skutkiem takiego zgłoszenia jest. że ewidencja wojskowa danego funkcjonarjusza nie jest przenoszoną z PKU., w której ewidencji on przed przeniesieniem figurował do PKU obecnego miejsca zamieszkania.—

Wobec powyższego wzywam Zwierzchności gminnej aby wypadki służbowego przeniesienia funkcjonarjusza polskich kolei państw. lub poczt i telegrafów na stanowisko etatowe—przy meldunkach wojskowych były traktowane jako przybycie do danej miejscowości na stałe zamieszkiwanie i załatwiane w myśl § 23 zmienionej okólnikiem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr, 57 z dnia 18 kwietnia 1930 r. Nr. Wojsk. 55/8 instrukcji meldunkowej.

L: 1-204-St-30, Mielec, dnia 11/7 1930.

Ministerstwo Spraw Wewn. reskryptem z dnia 24 maja r. b. Nr. AP. 2502/1 udzieliło zezwolenia Związkowi Stow. Ociemniałych Żołnierzy R. P. na noszenie w klapie ubrania przez ociemniałych inwalidów wojennych—członków powyższych Stowarzyszeń-oznaki z napisem „Ociemniały Inwalida Wojenny".

W związku z tem polecam otaczać szczególną opieką ociemniałych inwalidów wojennych, którzy ze względu na swe kalectwo, nabyte w służbie dla kraju zasługują na możliwie najżyczliwsze traktowanie i pomoc władz.

Opieka winna się wyrażać między innemi w życzliwem i szybkiem załatwianiu próśb zgłaszanych osobiście w urzędach przez inwalidów ociemniałych, w zapewnieniu im miejsc siedzących, w udzielaniu informacji, w ułatwianiu przejść przez ulicę, w szczególności w miastach jak również w okazywaniu pomocy we wszystkich innych podobnych wypadkach.

Opieka ta, oczywiście, może przybrać większe rozmiary, o ile do tej akcji przez należyte uświadomienie zostanie wciągnięte miejscowe społeczeństwo, które również winno uważać okazywanie pomocy inwalidzie wojennemu za swój obowiązek obywatelski.

L: I-188. Mielec, dnia 7 lipca 1930.

Z dniem 20 marca br. zaopatrywanie się urzędów gminnych i magistratów w dowody osobiste, ustalone rozporządzeniem z dnia 29 listopada 1928 r. (Dz, Urz, Min. Spraw Wewn. Nr. 9. poz. 898) dokonywane winno być wyłącznie za pośrednictwem Drukarni Państwowej w Warszawie ul. Miodowa 22.

Zaopatrywanie to odbywać się będzie na następujących warunkach:

1) Drukarnia Państwowa będzie otrzymywała na składzie stale odpowiedni zapas wymienionych druków, tak by zamówienia mogły być wykonywane niezwłocznie.

2) Za 1 egzemplarz dowodu osobistego Drukarnia pobierać będzie 8 groszy tytułem zwrotu kosztów druku i ekspedycji.

3) Wysyłka dowodów osobistych do urzędów zamawiających je odbywać się będzie tylko za zaliczeniem pocztowem lub kolejowem.

4) Ewentualne zmiany cen będą mogły nastąpić po uprzedniem uzyskaniu zgody Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i podawane będą do wiadomości zainteresowanych urzędów przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

Powyższe podaję do wiadomości w myśl reskryptu Min. Spraw Wewnętrznych z dnia 21 marca 1930 L. OB. 3468|6 z zaznaczeniem, że okólnik Ministerstwa Spraw Wewn. z dnia 19 stycznia 1929 Nr. IV. AP—8763|5 traci moc obowiązującą i że wykonywanie druków dowodów osobistych we własnym zakresie poszczególnych gmin nie może mieć nadal miejsca.

L. I-194/30 Mielec, dnia 7 lipca 1930.

Przypominam wykonywanie nadzoru nad przestrzeganiem przez ludność postanowień zawartych w rozporządzeniu Pana Wojewody w Krakowie z dnia 20 lutego 1929 w sprawie zakazu używania na drogach z twardą nawierzchnią podków z wystającemi ostremi częściami.

Powyższe rozporządzenie zostało ogłoszone w Orędowniku za miesiąc marzec 1929 r.

Starosta powiatowy: Balicki.

Rada powiatowa.

ODPIS.

Deklaracja! Nieskordynowana dotychczas działalność dwóch najpoważniejszych instytucyj, propagujących w Polsce ideę morską i konieczność budowy własnej floty, była przyczyną wielu nieporozumień, które znalazły nawet swój wyraz w prasie, a co ważniejsze szkodziła samej sobie. Zanim zostaną stworzone warunki, umożliwiające zlanie się obu instytucyj w jedną, zarządy obu powyższych instytucyj, po wzajemnem porozumieniu się, postanowiły uzgodnić swoją działalność w myśl następujących wytycznych:

Komitet Floty Nar., zgodnie z art. 1. ustawy z dnia 16 lutego 1927 roku, popierać będzie pracę Ligi Morskiej i Rzecznej w całej rozciągłości, uzgadniając jednocześnie z nią program swego działania,—

Liga Morska i Rzeczna udzieli swego całkowitego poparcia akcji Komitetu Floty Narodowej w sprawie zbiórki funduszów na zakup statków i w zakresie rozporządzalnych sił przyczyniać się będzie do powodzenia tej akcji. W myśl powyższych wytycznych Zarządy obu instytucji wydadzą odpowiednie instrukcje swoim oddziałom. Stanisław Zalewski Poseł na Sejm, Przewodniczący Wydziału Wykonawczego Kom. Fl. Nar, Dr. Michał Wyrostek Prezes Zarządu Ligi Morskiej i Rzecznej. Gen. M. Żaruski sekretarz Generalny Kom. Fl. Nar., Dr. Jan Rozwadowski Sekretarz Ligi Morskiej i Rzecznej.

Warszawa, dnia 11 grudnia 1929.

L. 696-P-I. Mielec, dnia 11. 7. 1930.

Zwierzchnościom gminnym wszystkim do wiadomości, z zaleceniem propagowania zbiórki na flotę narodową.

L: 3142-P-II. Mielec, dnia 7 listopada 1930.

Tymczasowy Wydział powiatowy stwierdził przez swoje organa kontrolne oraz P.Z.U.W. w Mielcu, że szereg Zwierzchności gminnych tut. powiatu pobiera tytułem składki ubezpieczeniowej od ognia więcej niż 4 procent. Wobec powyższego kładę kres tego rodzaju karygodnym i niedopuszczalnym pod żadnym względem na przyszłość praktykom oraz wydaję do ścisłego wykonania następujące zarządzenie.

Wszystkie Zwierzchności gminne, które pobrały więcej niz 4 procent obowiązane są pod surową na czelników gminy odpowiedzialnością uzyskane w ten sposòb jako nieprawnie kwoty, wraz z odsetkami odprowadzić do Kasy Skarbowej w Mielcu, w terminie 10-cio dniowym, po dniu otrzymania powyższego zarządzenia, nadto powiadomienie równocześnie o wykonaniu tego polecenia Tymczasowy Wydział powiat.

L: 3317-P-Poż. Mielec, dnia 10 lipca 1930.

Przypominam obowiązek wykonania przepisów ustawy z r. 1786 § 33 i ustawy z r. 1891 § 10 które nakazują gminom zakładanie i utrzymanie w porządku cystern i sadzawek celem przeciwpożarowego zaopatrzenia w wodę miejscowości.

Z powodu panującej suszy i w związku z tem niskiego stanu wody, polecam Zwierzchnościom gminnym oczyszczenie i doprowadzenie do porządku wszystkich sadzawek i źródeł jakoteż dopilnowanie by wszystkie prywatne studnie były przez właścicieli oczyszczone i gdzie to możliwe, pogłębione,

Powyższe zarządzenie wykonane ma być pod osobistą odpowiedzialnością naczelników gmin w ciągu lipca.

Za Tymczasowy Wydział powiatowy:

Starosta powiatowy: Balicki.

Nakładem Starostwa i Wydziału pow, w Mielcu. Odpowiedzialny redaktor: Teofil Gumiński, sekr. Rady pow.
Z drukarni M. Fiałkowskiego w Mielcu.